

pasu avtorja nista vključila v ta tip, temveč sta čisto travno rastje tega pasu uvrstila v travno savano, kar pa fiziognomsko in ekološko ni čisto utemeljeno, saj se šopasta trava pojavi zaradi majhne količine padavin tako v suhi travni vegetaciji zmerne pasu kot v suhi travni savani.

Šesto poglavje obravnava rastje suhih rastišč (*dry environments*), za katere je značilna kserofitna vegetacija. Nadaljno delitev izvedeta avtorja po podnebnih tipih. V mediteranskem podnebju sta razširjena sklerofitni redki gozd in grmovno rastje (makija, garina in chaparral). Za rastje tropskih semiaridnih področij so značilni sukulenti in bodljikavo grmovje. V polpuščavah in puščavah pa uspevajo le še kserofitne in halofitne rastlinske vrste.

Tundrsko in gorsko rastje je zajeto v sedmem poglavju, saj je za oba tipa značilna brezdrevesna vegetacija. Oba tipa imata skupno zeliščno rastje vključujoč trave, trste itd. Zelo dobro je razvit tudi pritalni sloj rastja, ki ga tvorijo mahovi in lišaji. V to poglavje so uvrščene tudi resave in šotišča zahodne Evrope.

V zaključnem poglavju predstavita avtorja še sladkovodno vegetacijo in rastje na morskem obrežju in s tem zapolnjujeta vrzel, ki nastane zaradi tega, ker so ti tipi rastja pogostokrat pri prikazu vegetacije na zemlji zapostavljeni, čeprav so značilni za rastišča, na katerih drugi ne morejo uspevati.

Franc Lovrenčak

A. F. Pitay, *A Scheme for Hillslope Analysis*. I. Initial considerations and calculations. University of Hull Publications 1969, str. 76. (Occasional Papers in Geography, No. 9) — II. Indices and tests for differences. University of Hull Publications 1970, str. 56. (Occasional Papers in Geography, No. 17)

V svojih dveh razpravah nas seznanja avtor z novo shemo za proučevanje pobočij v gričevnatem in hribovitem svetu. Predstavi nam številne zelo originalne metode, ki omogočajo prikazovanje in primerjanje pobočij med seboj in so tako osnova njegovi analizi. S tem, da je postavil svojo analizo na trdno matematično in statistično osnovo, smo dobili solidne temelje, ki smo jih doslej na tem polju tako močno pogrešali. Zaradi pomanjkanja matematičnih metod je prišlo doslej predvsem pri primerjanju pobočij in njihovih posameznih delov med seboj do cele vrste nesporazumov in zmot. To je bilo še posebno usodno pri tistih delih pobočij, ki so za klimatsko interpretacijo osnovnega pomena.

Vsakogar, ki se ukvarja s to problematiko in bi se želel podrobneje seznaniti z vsebino teh dveh knjig, bo tudi zanimalo, da je pot, po kateri pridemo do osnovnih številčnih podatkov za to analizo, razmeroma enostavna. Vse osnovne podatke nam nudi 1,5 m dolga letev in koti njenih naklonov, ki jih dobimo pri polaganju te letve po pobočjih. Z razmeroma enostavnimi računskimi operacijami pa dobimo lahko še vrsto drugih številčnih podatkov, ki so potrebni pri nadaljnji analizi (npr. višina, odstotna zaposlenost posameznih naklonov itd.). Te številke uporablja avtor pri sestavljanju najraznovrstnejših profilov, histogramov in drugih prikazov, ki so s svojo vsebino najpomembnejši del njegove analize.

Z vsemi temi metodami in prikazi nas seznanja avtor že v prvi razpravi. Svojo drugo knjigo pa posveti analizi konkretnih primerov pobočij samih. Izbira tiste pokazatelje in teste, ki omogočajo najboljše primerjavo pobočij in njihovih glavnih delov med seboj in to z vsemi najraznovrstnejšimi anomalijami in posebnostmi, ki izvirajo iz geoloških, klimatskih, pedoloških in vegetacijskih razmer.

Prikazano delo pomeni prav gotovo zelo tehten prispevek k proučevanju pobočij. Zato bi bilo zanimivo preveriti to analizo tudi na naših pobočjih in s tem še bolj jasno in vsestransko osvetliti njeno dejansko vrednost.

Milan Šifrer